

„Видинъ“. А колкото за Баба Вида, мисля, че още живѣе, за да учи младитѣ мои и невѣсти на умъ и разумъ.

Който не вѣрва, нека отиде въ Видинъ: ще види кулата съ очитѣ си, че стои и до днесъ.

КУКУМЯВКАТА

приказка

отъ Стефанъ Мокревъ

Това се случи много отдавна, когато хората бѣха добри, слушаха Господа и Богъ се вслушваше въ молбитѣ имъ. Въ едно село живѣеше добъръ и честенъ старецъ, много набоженъ. Веднѣжъ ба-

бичката му заболѣ. Цѣли три месеца бѣха минали, откакъ лежеше на одъра и се тюккаше, че не може да гледа стареца и да се грижи за своето прасенце. Па и друга мжка имаше. Случила се бѣ-

ше плодовита година. Даденитѣ на изполица ниви на пълниха хамбара и — нали нѣмаше кой да гледа имота — мишки плъзнаха изъ кжщата.

Бабата охкаше отъ болки, четѣше молитви за опрощение на грѣхове тѣ си и се сърдѣше на звѣрчетата, които бѣха прояли дѣскитѣ и цѣла нощъ тършуваха по тавана. Старецътъ не знаеше, какъ да се отърве отъ тѣхъ, а безсъницата отъ день на день все повече изсмукваше бабата. Най-после тя изгуби вѣра, че ще оздравѣе.

Тогавъ старецътъ каза:

— Ето що съмъ намислилъ: тия мишки се вече не търпятъ. Па и не сж само тѣ. Отворя ли прозореца, брѣмбари и мухи налитатъ на свѣщъта. Ще ида при дѣдо Господа да Му се оплача.

Дете съ две кукли

Фрицъ фонъ Уде